

Z milosti Boží se nám otevřel nový církevní rok. A s ním i dveře adventu. Slovo *advenire* znamená „přijít k“. A tak se i dnešní ráno stává místem, kam kdosi přichází k někomu: k nám: mně i tobě přichází z nebe samotný Bůh. Zatímco svět kolem nás už spustil svůj obvyklý adventní koncert světel, blikajících výloh a neúnavných reklam, které nám ze všech stran něco nabízejí a něco chtějí, Bůh přichází jinak. Tichým krokem. Ne v přepychu ani v nátlaku.

Každý chce v adventu něco prodat – ale Bůh nikoli. Bůh nechce prodat; Bůh chce *podat*. P podat nám: jistotu své dosavadní lásky, věrnosti i naděje do budoucnosti.

Nepřichází s okázalou reklamou. Nenasazuje slogany vytvořené elitními marketéry. On nechce, abychom něco koupili – chce jen, aby naše duše přijala dar. A přesto – nebo právě proto – se skrze všechn ten adventní shon a křik reklam snaží prodat jeho tichá zpráva. Boží sdělení, které nezmizí po svátcích. Zpráva, která je určena právě tobě.

A tak nám i letos z nebe přichází Boží adventní slogan: „Poslal jsem ti SMSku do tvého srdce: ›Přišel jsem k vám a chystám se znovu přijít. Chceš-li vědět víc, klikni na Bibli.‹“

Jak moc by Izrael před 2500 lety toužil po takové zprávě. Byli v zajetí, v cizí zemi, obklopeni kulturou, která nebyla jejich. Mysleli si, že Bůh je opustil. Že jejich příběh skončil. A přece – i tam – si Bůh našel cestu. Poslal jim zprávu plnou napomenutí, ale i plnou útěchy a naděje. Ne dvouřádkovou SMS, ale dlouhou řeč, kde se střídá pravda o lidských selháních s nádherným ujištěním o Boží věrnosti.

U nás doma jsme dlouho nechtěli dát naší Kristýnce mobil – nakonec jej dostala. Když jí bylo 6 let a chodívala v Hovoranech s holkama na hřiště, přece jsme věděli, že jako rodiče musíme být v kontaktu. Nakonec jsme jí tehdy pořídili chytré hodinky. Dítě si je dalo na ruku a my mu mohli kdykoli napsat, zavolat, poprosit, napomenout, ujistit. Když byla Kristínka venku, zavolať jsem jí, kdy má dojít domů. Ano, stejně jako Bůh v knize proroka Izajáše: někdy jsem ji pochválil, jindy zase napomenul.

A tak si někdy představím: dělá vlastně Bůh něco jiného? Rodič přirozeně miluje své dítě nade vše. Chce, aby bylo v bezpečí. A proto posílá zprávy. Proto volá. A proto i Bůh posílá a posílá zprávy svému lidu – tisíce let Izraeli, a desítky let každému z nás.

Ale my – jako děti – jsme taky někdy... no, jako děti. Láká nás zakázané, baví nás nepoznané. A především: často úplně zapomeneme sledovat čas. Zapomeneme, že už by to chtělo vrátit se domů.

Domů – kde čeká Otec s otevřenou náručí. A vedle něj matka církev, připravená vzít nás za ruku.

A Bůh? Ten nepoužívá mobily. Nepoužívá chytré hodinky. On nepíše jen dvě věty. Jedna jeho zpráva má odkaz na celou Bibli. Na celé dějiny jeho blízkosti. Na tisíce let, kdy přicházel do lidských domovů, do lidských slz, do lidských radostí. Tato kniha je plná jeho hlasu. Skrze patriarchy, krále, proroky, apoštoly a skrze samotného Ježíše učí, co je opravdová věrnost.

A i dnes – právě teď – přistála v našem srdci další Boží adventní SMS. Ať spolu otevřeme Bibli – odkaz, který k ní vede – a čteme ji s touhou porozumět víc.

Advent začíná slovem: **Bděte!** Už dvě tisíciletí je tato výzva stále stejná.

Řecky to znamená: „Dívejte se!“

Dívejte se do svého nitra.

Hledejte, co v něm chybí.

Všímejte si, co Bůh šeptá.

Advent není v první řadě o světlech kolem nás, ale o světle uvnitř nás.

Naše víra není nic jiného než pevná důvěra v Boží věrnost. Ta věrnost se ukázala nejjasněji v tom, že se Bůh stal člověkem. Nemusel. A přesto přišel. Tvář malého Ježíše je nejpersvědčivějším důkazem Boží věrnosti, na které stojí celá naše naděje.

Skrze proroka Izajáše poslal Bůh svůj dlouhý dopis lidu v zajetí. A prorok k němu přidal svou modlitbu – pokornou, hlubokou, pravdivou. Modlí se vědom si hříchu svého lidu. A proto používá slova, která nás mohou až šokovat: „všechna naše spravedlnost byla jako poskvrněný šat.“

Ale hebrejšтина říká víc. Slovo *bege*d je „šátek“ – a zde dokonce menstruační šátek nasáklý krví. Obraz naprosté nečistoty. Naprosté pokory. Ale pak přijde náhlý zlom. Jako když se mrak protrhne a dopadne paprsek světla. „Hospodine, ty jsi náš Otec, my jsme hlína a ty jsi náš Tvůrce.“

Izajáš vidí hrnčíře. Jeho ruce jsou mokré, zabahněné. Hlínu nejprve stlačí, pak ji svírá, pak do ní zaboří palec – a tvaruje nádobu. Nádobu nevznikne bez dotyku zvenčí ani bez dotyku zevnitř. Nevznikne bez podtnutí provázkem. Nevznikne bez ohně pece. A přesto – nebo právě proto – vznikne nádhera, která nese jeho otisk.

Sestry a bratři, vědci po celém světě se snaží o to, jak zaznamenat/nahrát pocity a vůně. Dosud se jim to nedaří. Zdá se, že je to technicky nemožné. Nikoli však pro našeho Boha. Jeho SMS k Večeři Páně obsahuje jeho pocity a vůni jeho lásky k nám.

Bůh, který denně posílá své tiché zprávy do našeho srdce, nám na úvod adventu posílá i tuto – viditelnou, hmatatelnou, nesmazatelnou s pocity, vůní a chutí. Večeře Páně je Boží „SMS“ každé lidské duši. SMS která není jen slovem. Je s vůní jeho lásky, s pocitem Boží radosti nad námi; je s chutí jeho milosrdenství k nám. Dokáže ještě jednu věc, kterou žádná SMSka ve vašich mobilech nedokáže: přenést dotyk ruky odesílatele adresátovi. Když nám o chvíli zazvoní tato správa do duší a my ji otevřeme, tohle všechno v ní bude, a my pocítíme na duši dotyk nebes – Boží laskavé ruky: v kalichu a vínu.

Kristus k nám nepřichází s adventní blikající reklamou, ale s darem svého chleba; nepřichází nátlakem, ale pohoštěním chlebem a pozváním k vínu; nepřichází, aby nám něco prodal, ale aby nám podal sebe samého, vůni své lásky, chuť svého milosrdenství a dotyk své božské ruky.

On sám nás zve k tomuto stolu. Zve všechny, kdo slyší jeho hlas; kdo se vrací domů k Otci; všechny kdo touží, aby je jeho ruka znovu formovala. Nezve nás proto, že jsme dokonalí a čistí, ale proto, že On je laskavý ke svým nedokonalým dětem. K tomuto stolu tedy nepřinášíme svou spravedlnost ani zbožnost – vždyť, jak říkal prorok, ta bývá často jako špinavý hadr. Přinášíme jen otevřené srdce, do kterého může Bůh vložit svou milost i svůj dotek, svoji vůni a svoji chuť.

Zde, u tohoto stolu, nás bere do rukou jako hrnčíř hlínu. Zde nás tvaruje dotykem své lásky. Zde nám dotykem své ruky připomíná, že jsme dílem jeho rukou. Zde do nás vtlačuje svůj hrnčířský prst, aby v hlíně našeho srdce vyformoval dostatek místa pro jeho hlas, pro jeho světlo, pro jeho příchod. Tím, že nás jeho ruky a prsty tvarují jako hliněné nádoby.

Pojďme tedy – tiše, pokorně, s očekáváním. Pán přichází. A svojí božskou adventní SMSkou zve každého, kdo touží po jeho blízkosti, aby přijal chléb života a kalich spásy.